

လင်းလင်းစိန်

PUBLISHING GROUP

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

မိုးကောင်းကင်ကြီးသံပါတယ်

န : ချီ သိန်း ရွှေ ကြည်

အခန်း (၁)

မြင့်မားထည်ဝါသော ခေတ်မီကုန်တိုက်အဆောက်အဦကြီးရှေ့တွင် ... နောက်ဆုံးပေါ်နံပါတ် နှင့် အနက်ရောင် (PARADO) ကားကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်သွားသည် ။ ထိုကားပေါ်မှ ပထမဦးဆုံး လူထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးတစ်ဦး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ လိုက်ဖက်မှုမရှိ လောက်အောင် သွက်လက် စွာဆင်းလာ၏။

ထိုစဉ် ...

တစ်ဘက်က တံခါးပေါက်လေးပွင့်ကာ နောက်ထပ်လူထွားကြီးတစ် ဦး ဆင်းလာပြန်သည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ စိတ်အာရုံတွေက ဘယ်ကိုမှ ပျံ့နှံ့ မှုမရှိသလို ... သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကလည်း ကားကြီးရဲ့ အထဲကိုသာ အစဉ်တစိုက် ကြည့်နေကြသည် ။

အသင့်ဖွင့်ပေးထားသော တံခါးပေါက်လေးထဲမှ ... နောက်ထပ်ခြေ ထောက်ကလေးတစ်စုံ ထွက်လာ၏။ နက်မှောင်ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်လေးကို စီးထားသောခြေထောက်လေးတစ်စုံ က ဖျတ်ခနဲ မြေ ပေါ် မားမားထောက်ရပ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက်။

ထိုလူရွယ်ကလေး ဆင်း လာပြီးနောက်မှာ တော့ ကားတံခါးကြီး ဒုန်းခနဲပြန်ပိတ်သွားကာ နေရာကနေ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားသလို လူ

သန်၊ လူထွားကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ကောင်လေးရဲ့ နံဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်ဆီသို့ ပြေးကပ်သွားလေသည်။ ။

ပြီးနောက် ...

သုံးဦးသား ကုန်တိုက်ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်တံခါးချပ်ကြီးမှ တစ်ဆင့် ကုန်တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ လေသည်။ ။ ထူးဆန်းလှတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုမို့ လူတိုင်းရဲ့ အကြည့်ကလေးတွေက သူတို့ ဆီရောက် ရောက်လာ၏။ တချို့က အားကျစွာ လှမ်းကြည့်သလို၊ တချို့ကလည်း စတန့်ထွင်တယ်ဆိုတဲ့ မနှစ် မြို့တဲ့ အကြည့်လေးမျိုး ရောက်လာတတ်စမြဲပင် ...။

ဘာပဲပြောပြော ...

ဒါတွေအားလုံးကို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူသန်ကြီးနှစ်ယောက် ခြံရံခြင်းခံထားရတဲ့ ... လူ ရွယ်ကောင်ချောလေး မိုးသောင်ယံကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီလေ။

သူ ဘယ်ကိုသွားသွား ကိုယ်ရံတော် ဦးသီဟကြီးနဲ့ ဦးဒေဝကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ခြံရံလိုက်ရမြဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကလည်း ... ဦးမိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ချောလေးဒက်ဒီရဲ့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

မိုးသောင်ယံဆိုတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားကလေးကို အရာရာမှာ စိတ်မချနိုင်ကြတဲ့ ဒက်ဒီ ဆန္ဒအရ အခုလို သူ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေရတာ ... ကြာတော့လည်း နေသားကျနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

မျက်နှာလေးတည်တင်းကာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူရွေးချယ်ပြီး နံဘေးမှာ ဆွဲခြင်း တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ကိုင်ထားတဲ့ လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြင်းတောင်းတွေထဲ ပစ်ထည့်နေ၏။

"ဒေဝကြီး ... "

တစ်ချိန်လုံး လူချောကလေးမိုးသောင်ယံအနောက်ကနေ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာကြတဲ့ လူထွားကြီးနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံ ထွက်လာ၏။

"ဘာလဲ သီဟကြီး ... "

ခြင်းတောင်းထဲ ပစ္စည်းပြည့်နေပြီ ... ငွေရှင်းကောင်တာမှာ သွားထားလိုက်တော့ ...

"အေး ... ဒါဆို မင်းထဲက ပစ္စည်းတွေပါ ထည့်ပေးလိုက် သီဟကြီး ... "

"အင်း ... "

ကိုယ်ရံတော်ဦးသီဟကြီးနဲ့ ဦးဒေဝကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကို ကြားသော် လည်း မိုးသောင်ယံ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ကြိုက်လိုက်ကြည့်နေမိဆဲပင် ဖြစ်သည် ။ ဦးသီဟကြီးတို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို မစောင့်နိုင်စွာ ... သူ အနောက်ဘက်ခြမ်းက ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ စဉ်ဘက် ကွေ့ဝင်လိုက်သည် ။

"ဘုတ် ... "

"အင့် ... "

"ဟာ ... "

"အမေ့ ... "

တစ်ဘက်က လျှောက်လာသောလူတစ်ဦးကို အရှိန်နှင့်ဝင်တိုက်မိသွား၏။

"ဟာ ... ဆောရီး ... "

"အို ... "

ဟင် ...။

အားနာလှစွာ တစ်ဘက်မှ တိုက်မိသူသည် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ သူ တောင်းပန် လိုက်စဉ် အနည်းငယ်ယိုင်နဲ့ သွားသော ထိုမိန်းကလေးကလည်း သူ့ဆီပြန်လှည့်ကာ တောင်းအပ်နှင့် ဆိုကာ နှစ်ဦးသား ငေးကြောင်ကြည့်မိသွားသည်။ ။

မိုးသောင်ယံတစ်ယောက် ...

တစ်ဘက်က အမျိုးသမီးကလေးကို မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ အသိ အာရုံတွင် ... တဒင်္ဂတွေဝေသွားရ၏။ အသက်ရှူသံကလေးတွေပင် မမှန်ချင်လောက်အောင် နှလုံး ခုန်သံတွေက တဒိန်းဒိန်းမြည်ဟည်းသွားရသည်။ ။ သန္တာရောင် ထူတွဲတွဲနှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းဟသွားရ ၏။

မတော်တဆမှုကလေးအကြောင်း ဖြေရှင်းကာ ... တောင်းပန်စကား ဆိုရမည့်အစား မျက် ဝန်းကလေးထဲတွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် နုသစ်လန်းဆန်းနေတဲ့ မျက်နှာလှလှကလေးကိုပဲ အားမနာစတမ်း ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားရသည်။ ။

ခေတ်မီလှပသော အဝတ်အစားဒီဇိုင်းကလေးနှင့် ပျော့ပျော့ဖြောင့်ဖြောင့်ဆံပင်ကလေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ မျက်ဝန်းနက်နက်တောက်တောက်လေးတွေက ဝိုင်းစက်နေသည်။ ။ ဇင်ယော်တောင်လို ကော့ပုံနေတဲ့ မျက်ခုံးလေးတွေနှင့် တစ်ဖက်သားရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို မိုင်နှုန်းမြင့် အောင် ဆွဲတင်နေ၏။ စူးရှညှို့မျက်ဝန်းက

လေးထဲမှာ မိုးသောင်ယံတစ်ယောက် လွဲဖယ်ရုန်းထွက်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့ သည်။ ။

သူ့ အကြည့်လေးတွေက ထိုမျက်ဝန်းလေးမှ တစ်ဆင့် သူမရဲ့ ချွန်သွယ် သွယ်နှာတံစင်းစင်း လေးဆီသို့ ရောက်သွားရသည်။ ။ ပြီးနောက်မှာ တော့ နှင်းဆီဖူးပုံ ငုံ့ခဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာဆီ အရောက်မှာ တော့ သူ ယောင်ယမ်းကာ ဘုရားတမိသွားတော့၏။

မြတ်စွာဘုရား ကယ်ပါ ...။

နင့်သည်းလာသော တံတွေးကို ကပျာကယာ မျိုချလိုက်ရသူက မိုး သောင်ယံရယ်ပါ။ လှလိုက် ပါဘိ။ စက်စက်ယိုနေအောင်ကိုလှတဲ့ ကောင့်မလေးပါပဲ။

ဘယ်သူ့သားသမီးကလေးပါလိမ့် ...။ မိုးသောင်ယံဆိုတဲ့ အေးစက် စက်နေတတ်တဲ့ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူပူရိုန်းမြဲသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်လွန်းတဲ့ သူ့လေးက ဘယ်သူ့သားသမီးကလေးပါ လိမ့်နော်။

ရင်ခုန်သံတွေက ... ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပရမ်းပတာ ခုန်လှုပ်နေတော့သည်။ ။

ဝင်းဝါစိုရွန်းသော ရွှေဝါရောင်သန်းနေသည့်အသား ဝင်းမွတ်မွတ် လေးနှင့် အလှကြီးလှနေတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့မျက်နှာလေးဆီ ကို တအံ့တဩကလေး ငေးကြည့်လို့ ...။

နှစ်ဦးစလုံး ဘာစကားမှ မပြောမိဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွဲမဖယ်စတမ်း ငေးစိုက် ကြည့်နေမိကြသည်။ ။ မိုးသောင်ယံအကြည့် တွေ လွဲဖယ်ရမှာ ကြောက်နေမိ၏။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဆွဲသားကလေးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ အလှတရားတို့ က အထ

င်းသား အရှင်းသား မြင်တွေ့ နေရသည် လေ။

မို့မောက်နေသော ခပ်ချိုချိုရင်ကလေးအောက်က ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝမ်း
သားပြင်ကလေးနှင့်အတူ သေးကျဉ်ကျဉ်ခါးလေးက လေတိုးရင် ကျိုးမှာ
စိုးရ၏။ ထိုခါးကလေးရဲ့ အောက်မှာ တော့ စွင့်ကားနေ တဲ့ တင်လုံးလုံး
လေးက ဝတ်ထားတဲ့ စကတ်အကျပ်ကလေးကြောင့် ထင်းထင်းကြီးပေါ်
လွင်နေ သည် ။ ပြီးပြည့်စုံသော အလှတရားများ သည် မြင်ရသူ ပုရိသ
ယောက်ျားများ အဖို့ တော့ ရင်တွေပန်း တွေ တုန်ချင်စရာပါပဲ။

လက်ဝတ်လက်စားကို ဖန်စီကလေးသာ ဝတ်ထားပေမဲ့ အကောင်း
စားသရေဆွဲအိတ်ကလေး နှင့်အတူ လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသော
ခေါက်ဟမ်းဖုန်းကလေးကို ကြည့်ချင်းအားဖြင့် သူမ လေးရဲ့ အဆင့်သ
ည် သိပ်တော့မခေလှပေ။

မိုးသောင်ယံနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပြီးသွားရသည် ။ မျက်ဝန်း
လေးတွေထဲ ချစ်ရည်လေး တွေ လူးသွားရ၏။

မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်မိသွားတဲ့ အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်သူသာ သိသည် လေ
။

"အို ... "

ညှို့ရီရီမျက်ဝန်းစူးစူးကြီးတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကို လူချောကြီးရဲ့ အကြည့်လေးတွေအောက်မှာ အိ
န္တေ့ရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး သေးကျို့ သွားသလို ခံ
စားလိုက်ရသည် ။

ဈေးဝယ်သူတွေ အလွန်များ တဲ့ ဒီကုန်တိုက်ကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် အခုလို ဝင်တိုက်မိတာ အထူးအဆန်းမဟုတ်လှပေမဲ့

... အိန္ဒြေရှင်ဝင်တိုက်မိသည့် ကိုလူချောကိုတော့ စိတ်ဆိုးရန်တွေ့မိဖို့
ဝေးစွာ မြင်မြင်ချင်း ရင်တွေပေါက်ထွက်မတတ်ခန့်ကာ စိတ်ဝင်စားမိရ
သည် ဆို လျှင် လွန်များ လွန်သွားလေမလား။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း ...

ဖြူနုလတ်ဆတ် ရှင်းသန့်နေသော အသားအရေလေးကြောင့် ငယ်နု
နေသော သူ့အသွင်လေး က ပို၍ ပင် ထင်းနေသည် ။ ယောက်ျားပီသစွာ
ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့် နှင့် လိုက်ဖက်စွာ
ပိုးသားပျော့ဝါနုနုရှုပ်လက်ရှည်ကလေးနှင့် စတိုင်(လ်)ပဲန်အနက်ရောင်
ကလေးကို သေသပ်ကျနစွာ တွဲဝတ်ထားသည့် သူ့အသွင်က ကိုရီးယားမ
င်းသားတစ်ယောက်လိုလိုပင် ထင်ရ သည် ။

သူ ဘယ်သူလဲဟင် ... ။

သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ထဲက အလိုလိုပျော်ဝင်ကာ
ကြည်မွေ့သွားမိတဲ့ အိန္ဒြေရှင်အဖြစ်ကို အံ့ပင်ဩမိပါရဲ့ ။

ချောလိုက်တာ ...

ထူတန်းနေတဲ့ မျက်ခုံးထူထူအောက်က ခပ်ပြာပြာမျက်ဝန်းလေးတွေ
က သူမရဲ့ အသိစိတ်တွေ ဝေးလွင့်သွားအောင် ဖမ်းစားခြင်းခံလိုက်ရသ
ည် ။ နှာတံချွန်ချွန် ... နှုတ်ခမ်းမွှေးခပ်စိမ်းစိမ်းရေးရေး လေးကြောင့် နု
ချောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာက မြင်ရသူ နှင်းဆီမလေးတွေရဲ့ အာရုံကို လှုပ်ခ
တ်ဖမ်းစား သွားမှာ အမှန်ပဲလေ။ ယောက်ျားပီသစွာ အနည်းငယ် ထူ
ယောင်ယောင်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ကြည်မွေ့ တဲ့ အပြုံးရိပ်ကလေး ယု
က်သန်းနေတာကိုက အိန္ဒြေရှင်စိတ်တွေကို မရိုးမရွက်လေး လှုပ်ရှားနေ
စေ ၏။

အိန္ဒြေရှင် ...

လက်ရှိ သူမအဖြစ်ကို သတိလစ်မေ့လျော့နေမိသည်။ ။

သူမ ...

ကိုလူချောရဲ့ ညှို့မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ဖမ်းစားမှုအောက်မှာ မျောချင်တိုင်း မျောပါနေမိသည်။ ။ အိန္ဒြေရှင်ရင်ထဲ ... အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ဝေဒနာခံ စားချက်နုနုလေးက ဖြည်းညင်းစွာတိုးဝင်လာရပြီး ရင်ခုန်သံကလေး တွေ မြန်ဆန်ကာ ခြေဖျားလက်ဖျားကလေးတွေပင် အေးစက်ထုံကျင် လာရသည် ထိ ဖြစ်ရသည်။ ။

တိုရှင်းရှင်းဆံပင်ကြောင့် နုချောနေသော မျက်နှာလေးဆီ အကြည့် လေးတွေက မခွာနိုင်။

"ဟယ် ... "

"ရှာလိုက်ရတာ ... သမီးကလေးက ဒီနေရာကို ရောက်နေတာကို ... လာ လာ ... ပြန်ကြရ အောင် ... သမီးလေးရဲ့ ဒက်ဒီက ဖုန်းဆက်တယ် ... ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့ ... နောက်နေ့မှ ဝယ်စရာရှိတာ ထပ်ဝယ်တော့ကွယ် ... "

"ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... "

အနောက်ကရောက်လာတဲ့ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းဆိုတဲ့ အိန္ဒြေရှင်အထိန်း တော်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သတိပြန်ဝင်သွားရကာ အိမ်ပြန်ဖို့ နောက်က နေ လိုက်သွားရတော့သည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်ထွားထွားနှင့် အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်ဂျမ်းက အိန္ဒြေရှင်လက် ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ ခေါ်သွားလေ၏။ သူမအနောက်မှာ တော့ ... အစောင့်အရှောက်ကိုယ်ရံတော်ကြီး ကျားပေါက်၊ ကျား ဆိုး ညီအစ်ကိုနု

စံယောက် ကပ်ပြီးလိုက်ပါလာ၏။

ထိုလူထွားကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြီးတွေ ကွယ်လိုက်မှုကြောင့် အိန္ဒြေရှင် ကိုလူချောလေးကို မမြင်ရတော့ပါ။ နှုတ်ဆက်ချိန်ကလေးပင် မရလောက်အောင် အိန္ဒြေရှင်တို့ လမ်းခွဲ လိုက်ရသည်။ ။

မိုးသောင်ယံကတော့ ...

မြင်ကွင်းလေးထဲမှာ ထူးဆန်းလွန်းလှတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိရာ မှ အသိပြန်ဝင်ရကာ ခြေလှမ်းတွေကို သွက်နေအောင်လှမ်းလိုက်၏။

သတိရ ရချင်းပဲ သူမလေးတို့ နောက်ကို ပြေးလိုက်မည်အပြု ...

"ဒါက ဘယ်သွားမလို့ လဲ မိုးသောင်ယံ ... "

"ဟင် ... "

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တဲ့ ဦးသီဟကြီး။

"ပြန်တော့မယ် ဦးသီဟ ... ငွေရှင်းပြီး ကားဆီလိုက်ခဲ့"

"ဟေ ... "

"ကျွန်တော် သွားနှင့်ပြီ ... "

"ဪ ... အေး ... အေး ... "

မိုးသောင်ယံစကားစကိုဖြတ်ပြီး သူမလေးတို့ အုပ်စုထွက်သွားရာ ထွက်ပေါက်တံခါးဆီ အပြေးလိုက်မိသည်။ ။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်တော့မှာ ပါလားဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ပူပြင်းလောင်မြိုက်လို့ နေ၏။

သူ ...

အပြင်ဘက်သို့အရောက် ...

"ဟင် ... "

ကောင်မလေးတို့ ကားလေးက ... သူ့မျက်ဝန်းရှေ့ကနေ ဝေါခနဲ
မောင်းထွက်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

ကောင်မလေး ...

ကောင်မလေးရယ် ... ။

မိုးသောင်ယံ ရင်ထဲကနေ အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်ကာခေါ်လိုက်မိသ
ည် ။ ကားမှန်လေးထဲက တစ်ဆင့် ခေါင်းကလေးငဲ့စောင်းကာ သူ့ကို
ငေးစိုက်ကြည့်သွားတဲ့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးထဲက တိတ် တဆိတ် နှော
င်တွယ်မှုကလေးကိုလည်း မိုးသောင်ယံ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တွေ့လိုက်ရ
ပါ၏။

မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ခင်တွယ်သွားပြီမဟုတ်လား မိန်းကလေးရယ်။

ဒါပေမဲ့လေ ...

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ... တွေ့ဆုံမှုကလေးက ဒီလောက်ထိတောင်
အချိန်နည်းပါးဖို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။

မိန်းကလေးရယ် ...

မင်း ဘယ်ကလဲဟင်။

ဘယ်မှာ နေတာလဲ မိန်းကလေးရယ်။

ကိုယ့်ရင်တွေကိုခုန်အောင် လှုပ်နှိုးသွားတဲ့ မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ ရင်ထဲက ခံစားနေရတဲ့

ခံစားချက်တွေကိုလည်း ဖွင့်ပြချင်သေးတယ် မိန်းကလေးရယ် ... ။
ကောင်မလေးကို တင်ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့
ကားလေးကတဖြည်းဖြည်း သူ့မြင်ကွင်းလေးထဲက ပျောက်ကွယ်သွား
တော့သည် ။

အဆွေးကြီး ဆွေးကျန်ရစ်ခဲ့သူက မိုးသောင်ယံပင်ဖြစ်တော့၏။

"မိုးသောင်ယံ ... ကားရောက်နေပြီလေ၊ သွားကြစို့ ... "

ဦးသီဟကြီးတို့ သူ့အနား ဘယ်အချိန်ရောက်နေမှန်းပင် သတိမထား
မိပါ။ နံဘေးဆီက သတိ ပေးသံကလေးကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဒရိုင်ဘာဦးစိမ်းသူ မောင်းတဲ့ ကားလေးက သူ့ရှေ့မှာ ကြိုရောက်နေပြီ
လေ။

မိုးသောင်ယံ ...

စိတ်တွေကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ကားလေးပေါ်သို့ လှမ်းအတက် ...

ဟာ ...

သူ့စတိုင်လ်ပဲနံ့အနက်လေးရဲ့ အောက်အနားစလေးမှာ တွယ်ချိတ်
နေတဲ့ အရာဝတ္ထုကလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘာဆိုတာ သဲသဲကွဲ
ကွဲ မသိပေမယ့် မိုးသောင်ယံ စိတ်တွေအလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရ၏
။ ဦးသီဟကြီးတို့ မသိအောင် ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ
ထိုးထည့် ကာ ဟန်မပျက် ထိုင်နေမိသည် ။ ကားနောက်ခန်းထဲ ပစ္စည်း
ထုတ်တွေတင်ပြီး ဦးသီဟကြီးတို့ ညီ အစ်ကို ကားပေါ်ပြန်တက်လာသ
ည် နှင့် ကားလေးက မောင်းထွက်သွားတော့၏။

မိုးသောင်ယံ စိတ်တွေ လောနေမိသည် ။

ကားကို အိမ်အမြန်ရောက်အောင် မောင်းခိုင်းနေမိ၏။ သိချင်သည် ။

ဘာလေးလဲဆိုတာ အရမ်းကို သိချင်နေသည်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ မိုးသောင်ယံနဲ့ သူမလေးတို့ အမှတ်မထင် ဝင်တိုက်မိရာမှ သူမ လေးထံက ကျကျန်ခဲ့သော ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု သာ ဖြစ်ရမည်။

သူ့ဘောင်းဘီ အောက်အနားကလေးပေါ်ကျပြီး ... တွယ်ချိတ်ပါလာ ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

ဒါ ...

ကံကြမ္မာကပေးတဲ့ ချစ်သူလက်ဆောင်ပဲ။

တိုက်ကြီးရှေ့မှာ ကားလေးထိုးရပ်တာနှင့် ကပျာကယာဆင်းကာ တိုက်ကြီးထဲဝင်ပြီး သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တာနှင့် အခန်းလော့ခ်ချကာ ... အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းလေးကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ကလေးထဲမှာ ပါလာတာက ရွှေရောင် ရင်ထိုးလေးတစ်ခု။

"ရင်ထိုးလေးတစ်ခုပါလား ... "

ရွှေရောင်နှင့်ဆီရင်ထိုးလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

အပွင့်လေးက စိန်ပွင့်အသေးလေးတွေနှင့် ပုံဖော်ထားသည်။

ရင်ထိုးလေး ...။

အမှတ်တရပစ္စည်းလေး။

စဉ်းစားလိုက်တော့ ... ကောင်မလေးရဲ့ ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလှလှ လေးက ပြန်ပေါ်လာပြန် သည်။ မိုးသောင်ယံနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသွားရ၏။

သူမလေးရဲ့ နာမည်လေးတောင် သိခွင့်မရဘဲ ခွဲခွာခဲ့ရသည့်အဖြစ်ရယ်ပါ။

ကောင်မလေးရယ် ...

ကိုယ် မင်းလေးကို ဒီနေ့ကစပြီး နာမည်လေးတစ်ခုပေးထားလိုက်တယ်နော်။ မှတ်မှတ်သား သား ကိုယ့်ဆီကို ရင်ထိုးလေးတစ်ခု မင်းနဲ့ အတူ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ရောက်လာလို့ ။

မင်းနာမည်လေးကို ရင်ထိုးလေးလို့ ခေါ်မယ်နော်။

ရင်ထိုးလေး ...

ရင်ထိုးလေးရယ်။

ကိုယ် ... မင်းလေးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ စွဲလမ်းမိသွားရပြီချစ်ရယ်။

ကိုယ် ...

မင်းလေးနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ပါရစေကွာ။ ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ့်ရှေ့ကို ပေါ်ထွက်လာ ပါဦး မိန်းကလေးရယ်။

အခန်း (၂)

အိန္ဒြေရှင်စိတ်တွေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... မနေ့ကဝင်တိုက်မိတဲ့ ကိုလူချောကလေးဆီ ရောက်နေသည်။ စားစားသွားသွား၊ သူမ ဘာတွေလုပ်နေနေ အာရုံထဲမှာ ကိုလူချောလေးရဲ့ အရိပ် တွေ စိုးမိုးခံနေရမြဲပင်။ သူမရဲ့ ဦးနှောက်ထဲ ကိုလူချောလေးရဲ့ အကြောင်းလေးတွေက ဖျောက်ဖျက် မရအောင် အတွေးတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

မာမိနဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ အရာရာ အလိုလိုက်ခံရပေမယ့် ... ရည်းစားမထားရဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျား လေးနဲ့ မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်လေးကြောင့် အိန္ဒြေရှင် ကောင်လေးတွေကို ခပ်ကင်း ကင်းနေခဲ့သည်။

သူတို့ အနားကပ်လာလျှင်ပဲ အိန္ဒြေရှင်အတွက် ... တကယ့်ပြဿနာ ဖန်တီးပေမယ့် ပြဿနာ ကောင်လေးတွေဆိုပြီး ဝေးဝေးရှောင်ခွာခဲ့တာလေ။ ကောင်လေးတွေကလည်း သူမအနားကို မကပ်ရဲ ကြပါဘူး။ သူမဘေးမှာ ကိုယ်ရံတော်ကြီး ကျားပေါက်နဲ့ ကျားဆိုးကြီးတို့ က အမြဲတစ္ဆေစောင့်ကြည့် နေခဲ့တာကို ...။

အခုတော့ ...

မထင်မှတ်စွာ အိန္ဒြေရှင် သူနဲ့ တိုက်မိခဲ့ရသည်။ ။

ညို့မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့လေးအောက်မှာ ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေမဲ့ပြီး သူမရဲ့ အသိစိတ် တွေ ကင်းကွာသွားရသည့်အထိ ဖြစ်သွားရ

တဲ့ အိန္ဒြေရှင် ... သူမကိုယ်သူမပင် အံ့ဩနေမိသည်။ ။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ ... အိန္ဒြေရှင် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းသွားမိပြီ။ ရှုပ်အဝါနုရောင် လေးကို စတိုင်လ်ပဲနံအနက်ရောင် လေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားပြီး ရှင်းသန့်နေတဲ့ သူ့အသွင်လေးက ရင်တွေ ခုန်လှုပ်သွားတဲ့ အထိ သူမရဲ့ နှလုံးသားထဲ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်သွားခဲ့တာလေ။

မာမိက ...

ပြန်ခေါ်လို့ သာ ပြန်လာရတာ ... သူနဲ့ ခွဲပြီး ပြန်လိုက်လာခဲ့ရတာကို အိန္ဒြေရှင် ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲလို့ မဆုံးတော့ ... ။ သူမထွက်သွားတာနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ သူလည်း အပြင်ကိုထွက်လိုက်လာ သည် ကို ကားလေးဘီးလှိုမ့်အထွက်မှာ အိန္ဒြေရှင် မြင်လိုက်ရပါ၏။

သို့သော် ဒရိုင်ဘာကြီး အဘဇံကတော့ ကားလေးကို မရပ်တော့ပါချေ။

အိန္ဒြေရှင်တို့ ကားလေးက သူ့ရှေ့ကနေ သူနဲ့ ဝေးရာကို မောင်းသွားချိန်မှာ တော့ သူမရင်ထဲ နင့် ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်ရည်ကလေးတွေ ပင် ဝေ့ဝဲသွားရသည်။ ။ အိန္ဒြေရှင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ တကယ်ဆို အခုလေးတင်မှ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ။

ဒါကို အလွန်မက်မောမိသော အရာလေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို နှမြောတသစိတ်တွေက သူမရင်တစ်ခုလုံးကို စီးမျောနေတာတွေ သူ့အနားကို ပြန်ပြီးပြေးသွားလိုက်ချင်စိတ်တွေက တားဆီး မရအောင် ဖြစ်ရတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ဒုက္ခပါပဲနော် ... ။ အိန္ဒြေရှင် ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ်ပင် စဉ်းစားမရ။ တကယ်ဆို ... အိန္ဒြေရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လေ။

စိတ်ထဲရှိတာတွေကို လူကလိုက်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ ကိုလူချောရယ် ... အိန္ဒြေရှင် ကိုလူချောနဲ့ ထပ်ဆုံချင်ပါသေးတယ် ရှင်ရယ်။

"ဒေါက် ... "

"ဒေါက် ... "

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိန္ဒြေရှင် လက်ရှိအခြေအနေကို ပြန်သတိရသွားမိသည် ။ သူမ သင်တန်းသွားရမယ့်အချိန်ပဲ။ ကြည့်စမ်း ... ဘာတစ်ခုမှ လည်း သူမ မပြင်ဆင်ရသေးပါလား။ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းတောင် လာခေါ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သင်တန်းကို မသွားချင်ဘူး။ မနေ့က သူနဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးဆီကိုပဲ သွားချင်တာ။ သူနဲ့ နောက်ထပ်ဆုံတွေ့လို ဆုံတွေ့ငြားပေါ့ ... ။

သေချာတယ် ...

သူလည်း အိန္ဒြေရှင်နဲ့ တွေ့အောင် ဒီကုန်တိုက်ကြီးကို ထပ်လာမှာ ပဲ ။

သူ့မျက်ဝန်းလေးထဲက ... နှစ်လိုစွာ ခင်တွယ်မှုကလေးတွေကို အိန္ဒြေရှင် စိတ်တွေက ခံစား လို့ ရနေသည် ။ သူမစိတ်တွေက ကုန်တိုက်ကြီးဆီပဲ ရောက်နေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သူမ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင် ... ။

ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ် ကိုလူချောရယ်။

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... "

"အိန္ဒြေရှင် ... သမီးလေး ... သင်တန်းသွားဖို့ အချိန်နီးနေပြီလေ ... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်ခဲ့တော့ ကလေးရယ်"

အပြင်ကနေ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းက ခေါ်နေ၏။

စိတ်မပါပေမယ့် မသွားလို့ ကတော့ မရဘူးလေ။

ဒီတော့ ...

ထိုင်ရာကထပြီး ... လွယ်အိတ်ကလေးကောက်ယူကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူမကို မြင်တော့ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းက

"ဟယ် ... ဒီပုံစံကြီးပဲလား ... "

"ဒီပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းရဲ့ ... "

"မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ ကွယ် ... မျက်နှာလေး နည်းနည်းလောက် ပြင်ဆင်လိုက်ပါလား ... အခုချိန်ထိ ဘာမှ လည်း မပြင်ဆင်ရသေးဘူး ... "

"ဟာ ... ပြင်ချင်ပါဘူး ... အလှပြင်ရမှာ ပျင်းလို့ ... "

"အေးပါ ... သမီးလေး မပြင်ချင်ဘူးဆိုလည်း နေတော့ ... သွားကြရအောင် ... သင်တန်း ချိန်က နီးနေပြီ ... "

နှုတ်ခမ်းလေးစုချင်ချင် ဖြစ်သွားတဲ့ သူမပုံစံလေးကြောင့် ဒေါ်ကြီးဂျမ်းစိတ်တွေ ပြန်လျှော့ သွား၏။ အိန္ဒြေရှင် စိတ်ညစ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်ခွင့်မရှိဘူးလေ။ ဒက်ဒီ မာမီတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသမီး ... ချစ်အသည်းကျော်ကလေး အိန္ဒြေရှင်ပဲဟာကို။ အလုပ်သမားတွေအားလုံး အိန္ဒြေရှင် စိတ်တိုင်းကျပဲ လုပ်ပေးကြရ၏။ အိန္ဒြေရှင် မကျေနပ်ရင် အဲဒီလူ အလုပ်ပြုတ်ပဲ။

အဲ ...

အဲဒီအထဲမှာ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းတော့ မပါဘူး။ သူက ... ဒက်ဒီ ငယ်ငယ် လေးတည်းက အိန္ဒြေရှင် ဘွားဘွားဆီမှာ အလုပ်လုပ်လာတဲ့ သစ္စာရှိ အလုပ်သမားတစ်ယောက်မို့ အိမ်ထောင်ခွဲလာတဲ့ အခါမှာ ဒက်ဒီက ဒေါ်ဂျမ်းကိုခေါ်ပြီး အိမ်တော်ထိန်းရာထူးပေးကာ အိမ်အလုပ်သမားအားလုံး အုပ်ချုပ်စေ ၏။ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းရဲ့ အမိန့်အောက်မှာ ပဲ အလုပ်သမားတွေ အားလုံး လုပ်ကိုင်ရသည် ။

အိန္ဒြေရှင်ကိုမွေးတော့ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းရဲ့ တာဝန်က ပိုကြီးလေးသွား၏ ။ အိန္ဒြေရှင်နောက်က မပြတ်လိုက်ရတဲ့ အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်လာသည် ။ အမှားအယွင်း ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်အောင်စောင့်ရှောက်ရမှာ တဲ့ ။ ဒက်ဒီက ပေးအပ်လိုက်တဲ့ တာဝန်ပဲ။

အရင်ကတော့ ...

အိန္ဒြေရှင်နံဘေးမှာ အထိန်းတော်ကြီးတွေ၊ ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေ ပိုင်းရံနေတာ သိပ်ကျေနပ် နေတာပဲ ... ။ ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေကြားမှ ထူးခြားတဲ့ ရပ်တည်မှုလေးနဲ့ နေရတာ အိန္ဒြေရှင် သူမ ကိုယ်သူမ ဂုဏ်ယူနေမိသည် ။

အခု ...

သူနဲ့ လည်း ဆုံတွေ့ရော အဲဒါတွေအားလုံး အိန္ဒြေရှင်အတွက် ကြီးမားတဲ့ အဟန့်အတား ကြီးတွေ ဖြစ်လာ၏။ စိတ်လွတ်လပ်မှုမရှိတဲ့ အနှောင့်အယှက်ကြီးတွေဖြစ်လာ၏။ စိတ်လွတ်လပ်မှု မရှိတဲ့ အနှောင့်အယှက်ကြီးတွေ ဖြစ်လာသည် ။

သူမ ကားလေးပေါ် အငြိမ့်သားကလေးသာ လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိ

တံတွေကတော့ အဝေးဆီ ရောက်နေသည်။ ။

ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံးတွေးနေမိ၏။

အိန္ဒြေရှင် သင်တန်းတက်ချင်စိတ်တွေ မရှိဘူး ... ။ ကုန်တိုက်ကြီး ဆီကိုပဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားချင်တာ။ အမြဲတမ်းကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ချည်း သွားလာခဲ့ရတာမို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာကားစီးပြီး သွားရမှန်းလဲမသိ ။

အို ...

ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ တက္ကစီကားတွေရှိတာပဲ။ ပြောလိုက်တာနဲ့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မှာ ပါ။

အရေးကြီးတာက ...

သူမ ဘယ်လိုအပြင်ကို လစ်ထွက်နိုင်မလဲဆိုတာပဲ။

ဒေါ်ကြီးဂျမ်းကတော့ ဒရိုင်ဘာကြီးဦးဇံရဲ့ နံဘေးခုံမှာ အငြိမ့်သားကလေးထိုင်လို့ ။ အိန္ဒြေရှင် နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီမှာ ဦးကျားပေါက်နှင့်ဦးကျားဆိုး ကိုယ်ရံတော်ကြီးနှစ်ယောက် ရှိနေ သည် ။ အိန္ဒြေရှင်က သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အလယ်မှာ ဆိုတော့ အပြင်ကို ထွက်နိုင်ဖို့ မလွယ်။

တဖြည်းဖြည်းကားလေးက သူမတက်မယ့် ကွန်ပျူတာသင်တန်းကလေးဆီ မောင်းနေသည် ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ သူမစိတ်တွေ တအားလှုပ်ရှားလာသည် ။

သင်တန်းကို ရောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။

ဟိုရောက်ရင် အားလုံးက သတိထားပြီး အရိပ်တစ်ခုလို ကပ်လိုက်လာကြမှာ လေ။ ပြီးလျှင် ဒေါ်ကြီးဂျမ်းက သင်တန်းအတွင်း စောင့်ပြီး

အောက်အထွက် တိုက်ပေါက်ဝတွင် ဦးကျားပေါက်တို့ စောင့်ကြမည်။

ဒါဆို ...

အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ လုံးဝမလွယ်တော့ဘူးလေ။

အခုကတည်းက ...

လစ်ထွက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီကားလမ်းတစ်လျှောက်လုံး မီးပွိုင့်
တွေကများ တယ်လေ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူမှ ဖြစ်မယ်။ အိန္ဒြေရှင်စိ
တ်တွေ တအားကိုလှုပ်ရှားနေရသည် ... ။ ဦးနှောက်ထဲ မှာ လည်း အစီ
အစဉ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ညှစ်ထုတ်နေမိ၏။ နှလုံးသားရဲ့ စေစားရာကို
အသိစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ မဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ပါ။ မိုက်ရူးရဲဆန်ချင်နေသည် ။
ဇွတ်တိုးချင်နေ၏။ ဘာကိုမှ လည်း သူမစိတ် ထဲ မထည့်နိုင်တော့။ အပြ
င်ထွက်နိုင်ဖို့ ပဲ အကြံဉာဏ်ထုတ်နေမိသည် ။

"ဦးကျားပေါက် ... "

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနှင့်အတူ အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်တစ်ခုကို လ
က်တွေ့ဖော်ကြည့်လိုက်မိ သည် ။ သိပ်မသေချာလှပေမဲ့ သူမ
ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးသည် လေ။

"ဘာလဲ ကလေးမ ... "

"ဟို ... ဟို ... တံတွေး ... တွံတွေးထွေးချင်လို့ ... "

ပါးစပ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

"ဪ ... အေး ... အေး ... "

မှန်တံခါးချပေးပြီး ကိုယ်ခန္ဓာထွားထွားကြီးကို ကျုံ့ကာ နောက်ဆု
တ်ပေး၏။

ဒါ ...

သူ့ကိုကျော်ပြီး ထွေးဆိုတဲ့ သဘော။ သူမ ဖြစ်စေချင်တာက ဦးကျား ပေါက်နဲ့ နေရာချင်း လဲချင်တာ။ အိန္ဒြေရှင် အပြင်သို့ ထွေးလိုက်၏။ စိတ် ထဲ သိပ်မကြည်ချင်။ ဒီကိုယ်ရုံတော်ကြီးတွေ သိပ်ရှုပ်တာပဲ။ လွတ်လပ်မှု တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတာပါလားနော်။

သိပ်မကြာ ...

အိန္ဒြေရှင်က ထပ်ပြီး အကြံဉာဏ်ထုတ်မိပြန်သည် ။

"ဦးကျားပေါက် ... "

"ဟေ ... "

"ဟို ... ဟို ... ပါးစပ်က ခါးနေလို့ ရေနဲ့ ပလုတ်ကျင်းချင်တယ် ... "

"အေး အေး ... ရော့ ရေဘူး ... ပလုတ်ကျင်းလိုက် "

"ဦးကျားပေါက် ... ဒီဘက်ကို လာလိုက်ပါလား ... "

အထွန့်ကလေးတက်ကာ ပြောကြည့်မိသည် ။

"အေး အေး ... ကလေး နေကောင်းရဲ့ လား ... မျက်နှာလည်း မလန်းဆန်းဘူး ... "

"ကောင်းပါတယ် ... သမီးအစားမှားလို့ ပါးစပ်ခါးတာပဲ ဖြစ်မယ် ... နေရာချင်းလဲထိုင် ရအောင် ... တော်ကြာ ဦးကျားပေါက်ပေါ် ရေတွေကျ ကုန်မှာ စိုးလို့ ... "

"ကျားပေါက် ... ကလေးကို နေရာလဲပေး လိုက်လေ ... "

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဂျမ်း ... "

သူမကို အနောက်ခန်းဘက် ကိုယ်တစောင်းနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ဒေါ်ကြီးဂျမ်း လှမ်းပြော တော့မှ ဦးကျားပေါက် ဖယ်ပေး၏။ အိန္ဒြေရှင် တံခါးပေါက်ဘက်ရောက်သွားပြီး အိုက်တင်ကောင်းစွာ ရေသန့်ကလေး ငုံလိုက် ပလုပ်ကလေးကျင်းပြီး ထွေးချလိုက်နှင့် သုံးလေးကြိမ်လောက် လုပ်ပြလိုက် သည် ။ အားလုံးက သူမကို ဘာသံသယစိတ်မှ မရှိကြချေ။

သူမစိတ်တွေ တအားလှုပ်ရှားလာသည် ။ ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန် နေ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ က ဂနာမငြိမ်။ တံခါးလော့ခံကလေးဆီ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရောက်နေသည် ။ ကားလေးလည်း ခပ်မှန်မှန်မောင်း နေ၏။ လော့ခံခလုတ်ကို ဘယ်လိုဖွင့်ရင်ကောင်းမလဲ။ အသံမြည်လျှင် အားလုံးသိ သွားနိုင်သည် ။

"ကလေး ... "

"အမလေး ... "

ရုတ်တရက် ...

ဦးကျားပေါက်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် အိန္ဒြေရှင် လန့်သွားရသည် ။ အာရုံ က တစ်ဘက်ကို ရောက်နေ တာမဟုတ်လား။ ကားပေါ်ကနေ ဘယ်လို ဆင်းပြေးရမလဲ တွေးနေမိတာလေ။ ဒီတော့ သူမကိုယ် လေး တုန်သွား တဲ့ အထိ လန့်ဖျပ်သွားရတာပေါ့ ... ။

"အရမ်းလန့်သွားလား ကလေး ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... "

"ဟို ... စဉ်းစားလွန်သွားလို့ ပါ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... မနေ့က ဘာတွေများ အစားမှား သလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတာလေ ... ဟင်း ဟင်း ... "

"ဪ ... "

သူမ အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။ ဦးကျားပေါက်ကြီး နေရာချင်းပြန်လဲဖို့ သူမကို ပြောချင် နေပြီဆိုတာ အိန္ဒြေရှင် သဘောပေါက်သည်။ ။ တမင်လဲမပေးဘဲနေတာ။ ဒီတစ်ခါ မီးပွိုင့်မိရင်တော့ သူမ ရအောင်ဆင်းပြေးရမည်။ အခုလောက်ဆို ကုန်တိုက်ဖွင့်လောက်ပြီ။ အိန္ဒြေရှင် အရမ်းကိုသွား ချင်နေ၏။

သင်တန်းချိန်ဆိုတော့ ...

ဒေါ်ကြီးဂျမ်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းရင်လည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ။ သိပ်ပြီး စည်းကမ်းလေးစား လွန်းတဲ့ ဒေါ်ကြီးဂျမ်းက ဒက်ဒီရဲ့ အမိန့်ကို ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ဘဲ အိန္ဒြေရှင်ကို တင်းတင်းကျပ် ကျပ် အုပ်ချုပ် ၏။ အိန္ဒြေရှင်ကလည်း ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာ နာခံ ရသည်။ ။ အလုပ်မအားတဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ဒေါ်ဂျမ်းလက်ထဲမှာ အိန္ဒြေရှင်ကို အပ်ထားတာလေ

ဒါကြောင့် ...

အိန္ဒြေရှင် ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင် ဒေါ်ဂျမ်းကိုပဲ ခွင့်တောင်းရ၏။ ဒေါ်ဂျမ်းက ခွင့်ပြုမှ သာ လုပ်ခွင့်ရှိသည်။ ။ ဒေါ်ဂျမ်းလက်မခံရင် ဆက်မလုပ် ရ။ ဒက်ဒီဆီ ပြန်တိုင်လျှင် အိန္ဒြေရှင် ဆူခံရပြီသာ မှတ် ...။ ဒက်ဒီက ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ရင် လုံးဝဦးစားမပေး။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်ပြီးဆုံးမ တတ် ၏။ ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ အချစ်ရေးကလေးတွေပါလာတော့မှာ မို့ အတင်းကျပ်ဆုံး တားဆီးပိတ် ပင်ထား၏။

ရည်းစားမထားရဘူး။ ကောင်လေးတွေနဲ့ မရင်းနှီးရဘူး။ မဆက်ဆံ ရဘူး။ ဒါအကြီးမားဆုံး စည်းကမ်းချက်ပဲ။ အိန္ဒြေရှင် လိုက်နာရသည်။ ။

မလိုက်နာလျှင် အကြီးမားဆုံး ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရမည်တဲ့။ ။ ကျန်

တာကတော့ ဘယ်လိုနေ နေ၊ ဘယ်လောက်စားစား၊ ဘယ်လောက်ဝယ်
ဝယ်သုံးသုံး တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းမရှိ အလိုလိုက်ထား ၏။

အရင်တုန်းကတော့ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို အိန္ဒြေရှင်
ခပ်ပျော်ပျော်ကြီး လက်ခံခဲ့သည် ။ အခုတော့ ကိုလူချောနဲ့
ဆိုပြီးကတည်းက ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို ချိုးဖောက်ချင်လာ၏။
အကြီး အကျယ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုလို နှမြောတသတဲ့
စိတ်တွေ ဝင်လာမိ၏။

သူနဲ့ ဆုံချင်သေးသည် ။ မိတ်ဆက်စကားတွေပြောချင်သည် ။ ခင်မ
င်ရင်းနှီးနှစ်လိုတဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာရ၏။ ဘာစည်းက
မ်းချက်ကိုမှ လည်း အာရုံထဲ မထားချင်တော့ပါ။ အိန္ဒြေရှင် အတွေးက
လေးလွန်နေစဉ် ... ။

ဟော ...

ဦးဇံ မောင်းနေတဲ့ ကားလေး တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားပါလား။
ရှေ့မှာ ကားတွေက မီးပွိုင့်မိနေ တာကို။ ဒီတော့ ... ကားတန်းကြီးနော
က်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီပေါ့။

ဒါ ...

အိန္ဒြေရှင်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ။

ဒီအခြေအနေမှာ အိန္ဒြေရှင် ရုန်းမထွက်နိုင်လျှင် ကုန်တိုက်ကြီးဆီသို့
ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ် တော့။ ဒါဆို သူနဲ့ လည်း အလွဲကြီးလွဲသွားနိုင်သ
ည် ။

မဖြစ်ဘူး ...

အိန္ဒြေရှင် သတ္တိနည်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

ရှင်နဲ့ တွေ့ရဖို့ အိန္ဒြေရှင်ဘက်က ကြိုးစားမှ ကိုဖြစ်မှာ ။

ဒါမှ ...

ရင်မှာ ခံစားနေရတဲ့ အမည်မသိဝေဒနာလေးအတွက် အိန္ဒြေရှင် ဖြေ
သိမ့်နိုင်မှာ လေ။ အဝေးက နေ မီးပွိုင့်လေးဆီ မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်
နေမိသည် ။ ရင်တွေကလည်း အဆက်မပြတ် ခုန်လှုပ်လာ ၏။ အံလေး
ကို ခပ်တင်းတင်းဖိကျိတ်ထားမိသည် ။ သူမဆီ ဘယ်သူမှ
သံသယမဝင်ကြပါ။

အိန္ဒြေရှင်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြစဉ် သွက်လက်သော လှုပ်
ရှားမှုတစ်ခုကို သူမ လုပ် လိုက်သည် ။

"ဂျောက် ... "

"ဂလောက် ... "

"ဝုန်း ... "

တံခါးလော့ခ်တက်သွားပြီး တစ်ပြိုင်နက် ကားတံခါးလေး
ပွင့်ကျသွားကာ သူမကိုယ်လေး အပြင်သို့ ရောက်သွားပြီ တံခါးချပ်ကြီး
ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

"ဟယ် ... အိန္ဒြေရှင် ... "

"ဟယ် ... ကလေးမ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လာခဲ့စမ်း"

အသံတွေ ကြားလိုက်သော်လည်း အိန္ဒြေရှင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ ကားကြို ကားကြားကနေဖြတ်ပြီး ပလက်
ဖောင်းဆီ အရောက်ပြေး သွားမိသည် ။

ထိုစဉ် ...

မီးပွိုင့်က စိမ်းသွားပြီမို့ အိန္ဒြေရှင့်ကားလေးလည်း အများကားနည်း တူစွာ လိုက်ပါမောင်းနှင့် သွားရတော့သည်။ သူမအနောက်ကို ဆင်းလိုက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဦးကျားပေါက်နဲ့ ဦးကျားဆိုးလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကားမှန်ပြတင်းက ခေါင်းကြီးတွေထွက်ပြီး တို့လို့ တန်းလန်းပါသွားကြတော့ ၏။

သူမ ...

ကိုယ့်ရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ရပ်ကလေးကို ဝမ်းသာစွာဖြင့် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းကာ ... ထိုနေရာလေးကနေ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ။
